

Ősi magyar nyomok észak-amerikai indián földön

Kamasz korom óta, még mohácsi kisdíákként kezdtek az indiánok komolyan érdekelni. Aztán kb. 10 éven át Dr. Borvendég Deszkáss Sándor, írói nevén Fehér Szarvas (az indiánok között a 30-as években kutató magyar ember) személyes irányítása mellett további értékes ismereteket szereztem róluk. 1965-től, ha vakmerő és kalandos vállalkozás eredményeként is, de végső soron mégis csak a Jóisten kegyelméből, kanadai tartózkodásom során 20 éven át tanulmányozhattam tervezőmérnöki és oktatói munkaköröm hivatalos idején túli időmben az Észak-amerikai indiánok életét.

Hamarosan rádöbbentem arra, hogy a magyarok és az Észak-amerikai indiánok általam vizsgált népcsoportjainak kultúrájában föllelhető nagyon gyanúsán közeli vagy teljes mértékű megegyezéseknek oly magas a számuk, hogy itt magyarázatul csak a közös töről származás jöhet szóba. Matematikus egyetemi kollégáimmal az egyezéseket ún. valószínűség számítással gondosan ellenőriztük. Az eredmény nagy biztonsággal kizárta a véletlen egybeesések lehetőségét. Ezt aztán évek során számtalan ottani újságban megírtam és hirdettem. Több jeles amerikai és kanadai „sápadt arcú” kutató (régész, antropológus, etnográfus) reagált köszönettel, biztató hangon, és meggyőzött, hogy érdemes ebben a témában tovább kutatnom.

Ennek a biztatásnak az okát már a 60-as években abban a tényben jelölték meg, hogy az amerikai migrációs kutatások kétséget kizárva bebizonyították a régebben őslakóknak vélt lakosság ázsiai eredetét. Ezek az őskori mamutvadászok Ázsiából, Szibérián keresztül vándoroltak az Újvilágba a legkorábban Kr.e. 9 ezer évvel.

A fehérbőrű és az indián tudósok abban teljesen egy véleményen voltak, hogy az északi és déli részből álló, de a Panama csatorna elkészültéig gyalogosan is átjárható Amerika bizonyos területein (mint például a Maya-föld Mexikóban vagy az Inka-föld Peruban és Ecuadorban) minden általunk ismert ősi – mezopotámiai, egyiptomi, kínai, zsidó, görög és egyéb – kultúrák előtt ezer évekkal már más magas kultúrájú népek éltek.

Az eddigiekből világos, hogy a 60-as évek végéig az amerikai tudósok még csak a régebben átjárható Behring szoros bevándorlási útját valószínűsítették. A 70-es évek kutatásai azonban bebizonyították, hogy sok ezer évvel az első bevándorlások után a mai időszámításunk szerint Kr.u. 100 és 1200 között érkeztek az amerikai földrészre tengeri, vízi úton az Észak-amerikai kontinens indiánjai. A kanadai Yukon territórium Csendes óceáni oldalán érték el a nyugati partokat, ahonnan először kelet, később dél felé kezdtek lazán feltölteni a mai Észak-Amerika területét. A kutatások során előkerült leletek és az indián törzsek emlékezetében még élő adatok alapján pontosan föltérképezték és kronológiailag jelölték az amerikai földrész ezen újabb betelepődését is. Ezekből a telepedési térképekből jól kivehető, hogy a már említett ősi, magas kultúrát képviselő népek kivételével a többiek mind jóval később érkeztek és mindannyian északról délre vándoroltak. Így töltötték fel lassan az egész Észak-amerikai kontinentet. Általános szabály, hogy a legdélebbre lakók érkeztek a legkorábban, és az északiak a legkésőbbi időkben. Ezt a szabályt kb. 600 eset igazolja. Mindössze 11 esetben fordul elő, hogy későbbben érkezett törzsek a szabálytól eltérően sokkal délebbre helyezkednek el. Talán azért, mert valamikor mégis sikerült nekik a már elfoglalt területeken is keresztüljutniuk. Ez különösen fontos nekünk, hiszen pontosan Peruba, Ecuadorba és Brazíliába vitt az útjuk ezeknek a kiemelkedően penetráns törzseknek. Nem véletlen tehát, ha ott az alapszabálytól eltérően mégis léteznek részünkre „rácsodálkozni valók”, hiszen a magyarhoz nagyon közeli nyelvet beszél ott néhány törzs.

Legkevésbé az aztékok hagyománya hasonlít a többi indián nép és a magyar nép sajátosságaira. Ez azonban teljesen logikus, ha tudjuk azt, hogy az aztékok a legutoljára érkezett ázsiai telepések. Árpád magyarjai már rég letelepedtek a Kárpát medencében, amikor ők Amerika földjére lépnek, és rövid időn belül a mai Mexikó területét hódolttatják. Pontos adatunk van az aztékok Mexikóba érkezéséről. Ők az ősi maya, majd tolték birodalomra települtek rá, és magukkal hozott friss ázsiai tapasztalataikkal ötvözve átvették annak kultúráját. Az akkor általuk megismert és tovább használt maya naptárban megjelölték az odaérkezésük évét. Ez a mi időszámításunkban az 1168-as esztendő. Nálunk ebben az időben III. István, ifjú Árpád-házi királyunk egy évtizedes országglásának a hatodik évébe lépett.

Eddig jutottak el tehát az amerikai tudósok a 80-as évek derekára. Én azonban a családommal 1985-ben visszatértem Magyarországra. Akkori érzésemet ez a közismert szólás fejezi ki a leghívebben: „Az egyik szemem sír, a másik meg nevet.” Hogyne mosolygott volna az egyik a magammal hozott csodálatos kutatási anyag láttán. És szinte már kacagott, amikor Amerikából jött a jó hír, ami szerint a 90-es évek régészeti és genetikai vizsgálatai során az amerikai szakemberek előtt a régebbi tétel már finomabb megközelítésben fogalmazódott meg. Most már az indiánokat nem csupán valamely Ázsiából betelepülő népnek, hanem nyíltan „**American ugorok**”-nak, magyarul „**amerikai ugorok**”-nak nevezték.

De valóban sírt a másik szemem még több, mint egy évtizeden át, amikor is a finn-ugorosok egyedül üdvözítő és tudományosnak kizárólagosan kikiáltott tételével szemben itthon mozdulni se látszott semmi. Aztán fél éve megérkezett a nem várt „evangélium”, az új jó hír Amerikából. Ők az egy évtizeddel előbb tett megfigyeléseiket és konklúzióikat még tovább finomították a közelmúltban, amikor is egy összehangolt, nagyszabású nemzetközi génkutató munka eredményeként az Észak-Mexikótól délre eső indiánokra vonatkoztatják az „amerikai ugorok” megnevezést, az Észak-amerikai indiánokat pedig az „**American turanics**”, az „**amerikai turániak**” megnevezéssel illetik.

Ezek az új tudományos fölfedezések azonnal kitörölték a bánatos szememből is a könnyet, és bizakodással töltöttek el. Szinte alig telik el néhány rövid hónap, és a Magyarok Világszövetsége előadói termében a fülem hallatára az én régi tételemet erősíti, bizonyítja havonként kétszer, hétfői napon Dr. Aradi Éva - India kutató, Dr. Szabó István Mihály – mikrobiológus, aki az első indián betelepülő hullámra egyenesen az „amerikai ugorok” kifejezést használja. Dr. Béres Judit Ph.D. – kiváló humángenetikusunk a gének bizonyító erejével kijelenti a finn rokonság tarthatatlan voltát, és a magyar, a Közép-ázsiai turáni és ugor szórvány népek, valamint az amerikai indiánok genetikai rokonságát. Ezek mind az itthoni őstörténet jegét hivatottak megtörni!

Na tessék...! Most irigy és féltékeny legyek azért, hogy mindannyian arról beszélnek, amiket én már évtizedek óta szóval, újságcikkben és könyvekben hirdetek? Ezt már csak azért se tehetem, mert számos emberi gyarlósága-
im közül áldott szüleimnek ezt az egyet, az irigységet gyökerestől sikerült a lelkemből kigyomlálniuk.

Ellenkezőleg:

Boldoggá tettek az Amerikából jött új kutatási hírek, és a most említett magyar nyilatkozatok egyenesen mosolyt hoztak arra a bizonyos valamikori síró szememre is.

Meggyőződésem, hogy minden igazi tudományos munkához alapvető szerénység szükséges. Egy egész nemzet őstörténetével kapcsolatos vizsgálódások pedig az oda merészkedő kutatótól mély alázatot követelnek.

A következőkben a megszabott idő keretein belül csak arra van lehetőségem, hogy kutatási anyagomból sorjában a nyelvészeti, zenei, teológiai, jelképi és diszítómotívumi aspektusokat csak néhány jellemző, kiragadott példával illusztráljam.

Nyelvi sajátosságok: Itt – ha megengedik - először röviden beszámolok az első döbbenetes kanadai nyelvi élményemről: Kb. 5 hónapja éltünk az Újvilágban, és leendő családi házunk vétele előtt egy rövid időre albérleti megoldást választottunk. Szombat volt, a ház tulajdonosai korán reggel rokoni látogatásra indultak. Feleséggel a reggeli mellett magyarul arról tanakodtunk, hogy miként indulhatnánk minél előbb kirándulni. Ennek egyetlen akadályát abban láttuk, hogy a hetente kétszer megjelenő bejárónó éppen akkor is ott serénykedett, s hogy hagyhatjuk el a házat bezáratlanul. Arra sosem volt szó házigazdáinkkal, hogy a kulcsot bárkinek átadhatjuk. A máskor mindig diszkrét bejárónó most szemlátomást mindig a közelünkben szorgoskodott. - Te, ez a nő figyel bennünket! – szólalt meg a feleségem. Akkor a takarítónó elénk állt és könnytől csillogó szemmel mondta: - Igazán röstellem, hogy ismeretlenül így megzavarom Önöket a beszélgetésükben. Végül is éppen azt szeretném kérni, hogy folytassák csak azt a mi drága anyanyelvünkön. Olyan ez az én fülemnek, mint a régi időkben visszazált álom, amikor dakota kislányként nevelkedtem és az anyanyelvemen beszéltem. Fialat lányként a fehérek közé kerültem. Az anyanyelvemen ma már a szavakat is nagyon keresgélem, némelyiknek a jelentését is csak sejtem. De most kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy az én népem nyelvét újra hallhatom...! – Asszonyom, Ön azt állítja, hogy megértette a beszélgetésünket? – kérdeztem hitetlenül. - Hát persze, a lényegét. Már nagyon elfelejtettem a dakotát, és csak a mondandójuk értelmét tudtam kihámozni. A sok ismerős szó csengése és az angol nyelvben teljesen ismeretlen szóvégi változtatás azonban egészen elbűvölt. - De ha tényleg el akarnak menni, akkor csak nyugodtan menjenek, én majd bezárom az ajtót, hiszen nekem is van kulcsom a házhoz. – És azt meg honnét tudja, hogy kirándulást tervezünk, és azért izgultunk, hogy meddig tart a takarítása? – Azt nem értettem meg, hogy kirándulásra készülődnek, de azt igen, hogy el szeretnének menni, és nem tudják, hogy ki fogja bezárni a kaput. – Hirtelen Kosztolányi sorai szökkentek az agyamba: „Mint aki a sínek közé esett”...Az elképedésem ijesztő és döbbenetes volt. Később játékba kezdtünk. Elmondtunk egymásnak egy kitalált, rövid történetet, és a bejárónótól vártuk az értelmezését. Négy – öt kísérlet után megszégyenülten kértem tőle elnézést, amiért ilyen próbára tettük. Amilyen biztos volt a próba eredménye, olyan türelmetlenül vártam, hogy egyszer a dakoták földjére léphessek. A Dakota indiánok lakota törzsénél tett látogatásomkor nyelvész és történész apámmal együtt vettem részt a kisiskolás indián gyerekek anyanyelvi számtanóráján. Az egyszeregyet dalolva fújták, valahogy így:(énekelve) „**Kető kető hetyen topa, kető kető hetyen topa.**” Apám úgy tántorgott ki az ajtón és a fűben négykézlábra ereszkedve skandálta a hallottakat. Azt illusztrálta, hogy a topa a négykézlábra esett ügyetlent jelenti, mely régen a négy magyar szinonim szava volt. A „**kető**” értelmezése nekem se jelentett gondot. Apám elmondta, hogy 1910-ben, szenyéri iskolájában így tanulta ezt az egyszeregyi részletet: „**Kétszer kettő legyen négy**”. Ezt a „legyent” később több, 90 év körüli ember is megerősítette, ők is így tanulták a századelőn. Mivel hazafelé a lakotákkal rokon ogalák földjén jöttünk át, megálltunk, és egy indián kisfiútól megkérdeztem: „Mondd, hogy mondjátok ti a saját nyelveteken azt, ami angolul így hangzik: two by two is four (kétszer kettő, az négy).” **"On pár on pár lecsen topa"** volt a meglepett gyerekek válasza. Pedig nekünk volt sokkal több okunk a meglepődésre, hiszen most egy másik, és nálunk is élő szóval fejezték ki ugyanazt. Az „on” szinte a világ valamennyi nyelvén egyet takar. A pár magyarul most is kettőt jelent. Tehát a jelentés: „**Egy pár x egy pár legyen négy**”. - Mindezek után hallgassuk meg, hogy régi és kortársi ismert

egyéniségek hogyan nyilatkoztak a magyarok és az indiánok nyelvéről. Sorjában idézek néhány jellemző mondatot megnyilvánulásaikból, a teljesség igénye nélkül.

A magyarok nyelvéről:

Sir John Bowring: (Korának híres angol nyelvésze) „A magyar nyelv... egészen sajátosan fejlődött, és szerkezete olyan időkre nyúlik vissza, amikor a legtöbb most élő európai nyelv még nem is létezett. Önmagában, következetesen és szilárdan fejlődött nyelv, melyben ésszerűség és számtan van, sőt hajlékonyságával és alakíthatóságával erős a hangzatokban.”

George Bernard Shaw: Az angol írófejedelem drámáit a magyar közönség is ismeri és szereti. Kevésbé ismert, hogy az író komoly energiát fordított a magyar nyelv tanulmányozására. Egyik régi rádiós nyilatkozatában így nyilatkozott:

„...egy igazán tehetséges angol írónak az előbb már említett hatalmas előnyök ellenére is leküzdhetetlen nehézségekkel kell szembenéznie. Őszintén mondom, az anyanyelvemen nagyon sokszor képtelen vagyok érzéseimet és gondolataimat teljes pontossággal visszaadni. A mi nyelvünk gazdag, nagy és praktikus, de viszonylag fiatal... Bátran kijelenthetem, hogy miután évekig tanulmányoztam a magyar nyelvet, meggyőződésemmé vált: ha a magyar lett volna az anyanyelvem, az életművem sokkal értékesebb lehetett volna. Egyszerűen azért, mert ezen a különös, ősi erőtől duzzadó nyelven sokszorta pontosabban lehet leírni a parányi különbségeket, az érzelmek titkos rezdüléseit. A magyar nyelvben a prozódia használata helyett a legtöbb szó végét óriási variációban változtatni lehet. Ez a művelet a legkisebb érzelmi rezdülést is képes kifejezni és hűségesen visszaadni. Ehhez képest (s itt bocsánatot kérek a tisztelt Hallgatóságtól) sokszor úgy érzem, hogy a mi angol nyelvünkön a legtöbbször képtelen vagyok a közlendőm belső lelkiismeretem szerinti pontos visszaadására, és ahelyett, hogy biztosan odatalálnék, ahová akarok, csak járom és járom az utam akörül a szólás-mondásunkban szereplő bizonyos bokor körül. (I am just going and going around the bush.)”

Palmerston (Magyarországi angol nagykövet 1848-ban). Ennek a magyarok szeretetéről éppen nem híres diplomatának a véleménye különösen érdekes, mivel érzelmi szálak biztosan nem kötötték a magyarsághoz. „... a Habsburgok keleti birtokán élő magyar nép... nem csak kontinensünk egyik legerősebb államát alkotta évszázadokon át, de valami általunk nem ismert nagyon ősi műveltséggel a környező népeket és országokat századokon át teljes tiszteletadásra tudták kényszeríteni. Sir Boyd azt is tudni vélte, hogy népi nyelvük rendkívül kifejező és a dalaik ősibbek, szebbek, kifejezőbbek a mieinknél.”

Nemzetközi vélekedések az indiánok nyelvéről:

Senora Maria de la Cruz, telivér indián tudós asszony azok közé tartozik, akik a spanyol mellett megőrizték anyanyelvüket. Emellett angolul is megtanult. 1974-ban a CBC-nek adott interjújában a következőket mondta: „...mint született indiánt és a mexikói kultúrák kutatóját engem az lelkesített az angol nyelv tanulásában, hogy ezen a világ minden csücskén beszélt nyelven végre képes leszek őseim kultúráját közkézzre adni, és csodálatos filozófiákkal a fehér ember sekélyes gondolkodásában új távlatokat nyitni. Ma már tudom, hogy az elvárásom túl nagy volt. A nahuatl indián nyelv lenyűgöző kifejező erejét, tömörségét, képi megjelenítő, ragozó, értelmet módosító képességét az angol nyelv még annyira se képes kifejezni, mint a spanyol...”

Clark (a Lewis and Clark Expedíció egyik névadó résztvevője) és Sacajawea, az expedíció indián tolmácsa és scoutja, cserkésző vezetője:

Clark beszámol arról, hogy többször tapasztalta Sacajaweanál azt az őt egyre jobban bosszantó szokást, amivel a nyelvzseni és angolul kitűnően beszélő tolmácsnő az illető indián szóvivő néhány szavát több hosszú angol mondattal adta vissza. Amikor ez már sokadszor fordult elő, az egyik esti táborútnél megkérdezte tőle, hogy miért tesz így, amikor megegyeztek abban, hogy mindig mindent azonnal és pontosan fog fordítani. Sacajawea válasza meglepte Clarkot, hiszen tudta, hogy a nő teljesen őszinte és megbízható. A válasz: „ – Szórol szóra egy nyelvet se lehet igazán lefordítani, legkevésbé pedig az indián nyelveket. Én a hűséges, pontos, a gondolattal teljesen megegyező fordítást vállaltam, ami egészen más dolog. Az indián beszéd szavait – melyeket mesterien forgatnak és árnyalnak azáltal, hogy a legtöbb szóhoz rövid, módosító végződéseket ragasztanak – az angol nyelvben csak több hosszú, magyarázó mondattal lehet visszaadni, mert az angol kifejező ereje összehasonlíthatatlanul gyengébb az indián nyelvekben rejlő erőnél.”

Móricz János és Csizmadia István: A 60-as években a kanadai sajtóban nagy port vert föl az a hír, mely szerint Móricz János és később annak honfitársa, Csizmadia István beszámoltak nem mindennapi tapasztalataikról: Ecuadorban néhány indián törzs a magyarhoz, anyanyelvünkhöz rendkívüli módon hasonló nyelven beszél. Ez a hasonlóság olyan erős, hogy magyar füllel helyenként határozottan érteni lehet őket. (Most erről önkéntelenül eszembe ötlük a párhuzam az Önökkel már megosztott indián bejárónős esetemmel!)

Rostás Sándor, verbita pátért hosszú várakozás után engedték misszióba. Együtt ment Dél-Amerikába azzal az egyetlen Japánból származó misszionáriussal, aki ősi japán családból származott, és a modern japán nyelven kívül a japán ősi nyelvet is beszélte. Spanyolul azonban olyan nehezen tanult, hogy csak a legjobb indulattal, és a többi atya segítségébe ajánlva engedték el a misszióba. A páterek későbbi közös álmélgodására a rendkívül rossz nyelvérzékű és spanyolul szinte semmit se tudó japán pap egészen rövid időn belül többször is bebizonyította, hogy kitűnően szót ért az indiánokkal, akik csak őt tartották igazán illetékesnek, tekintettel arra, hogy spanyolul ők is csak

nagyon gyéren beszéltek. (Ettől kezdve egy zenei példával foglalkozunk, melynek azonban a nyelvészeti oldala se kevésbé érdekes!)

Zenei vonatkozások: Amikor először alkalmam nyílt indiánokkal formális tanácskozáson részt venni, a tanács-tűzhöz, kísérelővel érkeztem. Azonnal felpattant két ember, és helyet adott kettőnknek. Akkor még nem tudtam, hogy a tanács-tűzet csak négyen, heten, vagy kilencen ülhetik körül. (Ezt majd a későbbiekben a teológiai résznél még érintjük.) A legidősebb indián a lobogó tűz másik oldalán calumet-jét (békepipáját) magasra emelve így kezdett énekelve fohászni:

„Rakattu ja dizet, ill ja fűsti Hezod – Rakattu ja dizet, ill ja fűsti hezod”

„Wakonda Dédpa, att mö nek Atonhe! – Wakonda Dédpa, att mö nek Atonhe!”

Az indiánok nyelvét és az angolt egyaránt beszélő kísérelőmet csak később kérdeztem meg a hallottak angol értelméről. Ezt ugyanis magyar füllel is megértettem:

„Megrakták a tüzet, száll a füstje Hozzád – Nagyszellem Dédapa (Öregisten), add nekünk Szellemedet!” Vagyis ugyanaz, amit bármely fontos tanácskozás előtt minden tisztességes magyar pap ilyenkor fohászként mond: **„Teremtő Atyánk, küldd el hozzánk Szent Lelked!”** (Mármint hogy mi is bölcssek lehessünk és jó döntést hozzunk!)

Most a nyelvi szempontokon túl nézzük csak a fohász dallamát még egyszer indiánul, majd közvetlen utána magyarul: (A fenti szöveg eredetiben, majd magyarul énekelve). Hát bizony itt nem sok kétség adódik. Nem csoda, ha Bartók, Kodály és világhírű zongoravirtuózunk, Cziffra György egyaránt meg voltak győződve arról, hogy a magyar és indián népzene pentatonitálásában egy töről fakadt. Itthon megjelent egy gyűjtemény Bartók Béla összegyűjtött leveleiből. Ennek az utolsó oldalain az olvasó megtalálja a Seattle-beli Wood professzorral folytatott levelezését. Már ezekből is kitűnik, de az általam Amerikában föllelt adatokból egészen biztos, hogy Bartók utolsó nagy álma az indián és a magyar népdal közös eredetének bizonyítása volt. Erről sok érdekes bizonyítékot gyűjtöttem össze, melyek az „Aki Őelőtte Jár” c. könyvemben megtalálhatók. Nekünk most itt az idő szorításában tovább kell lépnünk.

Teológiai vonatkozások: Az indiánok **egy Isten hívők** voltak, és a Nap képében tisztelték Őt, a Nagyszellemet, a Világmindenség Teremtőjét. Ábrázolásánál mindig a Nap és a sárga vagy arany szín szerepel. „Bouass, a Happy Lady, vagyis a Boldogasszony ábrázolásánál mindig a hold kísérete és a ruha kék színe a jellemző. Pontosan ezek érvényesek az ősmagyarokra is. Az első szakrális szám az indiánoknál a 4, mégpedig 3+1 formájában. A magyaroknál ugyanez a 3+1 szerkezet lelhető fel: „Három a magyar igazság, de negyedik a ráadás!” A beavatási szertartás során minden törzsfőnek vagy népvezérnek először a napba kellett néznie, aztán egy, a törzs különféle területeiről összehordott halomra, vagy meglévő dombra kellett fölmennie, és lándzsájával a Négy Égtáj felé sújtania. A magas helyek egyébként is prioritást élveztek. Az orvosságos emberek magaslatokon imádkoztak, ennek hiányában magas fákra másztak. Történelmünkben a magyar királyok felavatásának egyik döntő momentuma volt, hogy egy összehordott dombon a Négy Égtáj felé kellett kardjukkal sújtaniuk. A magas helyek itt is mindig prioritást élveztek, a táltosok dombokon imádkoztak, vagy ezek hiányában magas fákra másztak. - A 7 és a 3 x 3 = 9 az indiánok szakrális számai a már említett 4 mellett. Amint később látni fogjuk, minden díszítő motívumuk erre a három szakrális számra épül. A magyarok a 4-en kívül szintén a 7-et és a 9-et használták szakrális számokként. A **„Bouass (Happy Lady), az indiánok Boldogasszonya 7** minőségben szerepel. **A magyarok Boldogasszonyát** az egész Kárpát Medencében máig is ugyanígy 7 névvel tisztelik. Nem kétkeltem, hogy a magyar fajú népek legősibb szellemi előljárói az Ázsiában végig föllelhető „sámánok”-hoz hasonló szinten látták el tisztüket. A népvándorlás és honfoglalások korára azonban a magyar szellemi vezetők már régen túljutottak ezen a szinten és „táltosok”-ként már abban a régi világban, amikor a krisztusi etalont még nem is ismerték az emberek ők már eljutottak a világság tornácára. Ezért helyesebb a régen általánosan használt **„táltos”** megnevezésük, melyet mára sajnos még a legkiválóbb kutatók is mintha elfelejtettek volna. Ugyanígy fest a kép az indiánok **„orvosságos emberé”**-vel. Nála legalább nem használják a „sámán” kifejezést. - Itt az ideje, hogy tisztázzuk a mexikóiakkal kapcsolatosan folyvást emlegetett véres áldozatok, és az északiak skalpolási szokásának kérdéseit. Az aztékok a többi indián előtt teljesen ismeretlen emberáldozati rítust mint legkésőbbi bevándorlók – ahogy láttuk - Kr.u. 1168-ban mutatják be először. Ezt a szokást Ázsiából frissen hozták magukkal. Az ezen megütköző spanyol hódítók azonban egyrészt kegyetlen népirtásuk magyarázataul és ellensúlyozásául erősen eltúlozva adtak hírt erről. Másrészt az ókorban az egész eurázsiai kontinensen elszórtan mindenütt emberáldozatokat végeztek. Perzsián kívül a legismertebb Ibn Kab mór-arab történetíró közlése, mely szerint a mórok Hispániába vonulásukkor emberáldozatok véres helyeire bukkantak. Hérodotos ugyanerről a Hispániáról írja, hogy a hadjáratok során az elesett harcosok fejbőrét lenyúzzák és egymás előtt kérkednek velük. Az első fehér-indián csatákban a holttesttel mindig tisztelettel bánó indiánok a spanyoloktól látták először ezt a test csonkításának megélt és részükre érthetetlen eljárást. Az évszázados harcok során azonban két-három törzs harci szokásként átvette a skalpolást fehér ellenfeleiktől.

Legfontosabb jelképek: Az **indiánok Thunderbird-jének** (Mennydörgésmadár) ornitológiai megfelelője a **Havasi Sólyom** (*Falco rusticolus altaicus*). Jelentése: az Észak-amerikai **indiánok összefogásának jelképe**. A **magyarok Turulmadarának** madártani megfelelője ugyanez a **Havasi Sólyom**, melynek édes, legközelebbi, kisebb termetű rokona a Kerecsensólyom. A sas ábrázolás teljesen hibás és túlhaladott. A Turulmadár jelentése: a **turáni**

népek összefogásának jelképe. - Hiába tértem haza Magyarországra, csak elment a híre az indiánok között, hogy a mohácsi festői Dunaparton, a házuk előtt nálunk is egy szép nagy nemzetségfa, ún. totemoszlop áll. Évek óta érkeznek hozzánk az indián látogatók magyar csodát látni. Ha már olyan messziről jöttek, el szoktuk vinni őket székelykaput és kopjafát nézni, melyekből van néhány a városunkban is. Aztán a Csataéri Emlékhelyet, a Mohácsi Csata megtalált sírjai körül nemzetközi szinten kialakított zárandokhelyet is megmutatjuk ilyenkor nekik. Az alábbi véleményekben és viselkedési módokban minden indián látogatónk eddig megegyezett. A székely kopjafákról is azt hitték, hogy indián származásúak, akárcsak a nemzetségfánk a házuk előtt. A székelykapukon azonnal föllettek és fényképezték a sajátjuknak vélt és náluk „a legkisebb család”-nak nevezett faragott, nálunk „rozetta”-ként ismert motívumokat. Mindannyian elmondták, hogy ez az első hely a világon, ahol látják, hogy az ellenfél tiszteletén túl nem csak az elesett embereknek, de az elpusztult lovaknak is méltó emléket állítottak. Ez rendkívüli módon egybevágott indián filozófiájukkal. Azoknál a kopjafáknál, ahol a székely faragóművész a Turulmadarat ábrázolta, lábuk a földbe gyökerezett, kapkodtak a fényképezőgépeik és a videóik után. Hangosan álmélkodtak azon, hogy Magyarországon, egy óceánon, a Nagy Vízen túli emlékhelyen az ő Thunderbird-jüket, nagy tiszteletben tartott Mennydörgésmadarukat háromszor is kifaragták!? – A totemtársolyt és a totemoszlopot, mint kifejezéseket még feltétlenül meg kell vizsgálunk, mert elnevezési, nómenklorikus értelemben azt sugallják, mintha valami közük volna a totemizmushoz. Pedig csak a fehér ember aggatta rájuk ezt a totem kifejezést. A **totemtársolyokat** a mai keresztény indiánok is előszeretettel viselik. Ezek ugyanis minden időben egy-egy példamutató embertársuk ereklényét rejtették. A **szenteknek és ereklyéiknek tisztelete** az indiánoknál teljesen általános. Ez és a Boldogasszony megléte a magyarázata annak, hogy a jezsuiták már az első években meg tudták szervezni katolikus mintaállamukat Dél-Amerikában, amit később fehér katonaság zúzott szét, elkergetve a szerzeteseket, megölve a keresztény aratóvető indiánokat... - Ez tehát az úgynevezett totemtársolyokkal kapcsolatos tényállás. A **totemoszlopoknak** titulált gyönyörű faragványok pedig **nemzetségfák** és **családfák**, magyar **kopjafáink** édes testvérei.

Diszitómotívumok vonatkozásában: Az ábrák magukról beszélnek. Minden tabló baloldala az indián eredetű, a jobboldala a magyar motívumokat ábrázolja, pontos forrás megjelölésekkel. A 13 tablós kiállítási anyagon ki-ki maga győződhet meg a két rokonnép ősi kincséről. Alaposan szemlélve kitűnik, hogy minden motívum (magyar és indián egyaránt) nem csak megegyezik, de **mindegyikük a három szakrális számon, a 4-esen, a 7-esen és a 9-esen alapul.**

Az ősi indián motívumok ismert értelme tanúságos és néha egészen lenyűgöző. Szinte úgy érezzük, hogy a már elfeledett ősi tudásból vagyunk képesek valamit újból birtokba venni. Csak egy példát említek: a nálunk „**Rozetta**”-nak, az indiánoknál „**A legkisebb család**”-nak nevezett motívumot. Ezt a jelet festi még a mai napig is a lakodalmas menet az újházások sátrára, vagy házfalára. A szimbólum ugyanis a legkisebb családi taglétszámra, 2 szülőre és négy gyerekre utal, teljes személyi egyenrangúságot kölcsönözve már előre is a születendő gyermekeknek a felnőttekkel. A gyermek személyiségét ugyanis a fogantatás pillanatától egyenlőnek tartották a megszületett, vagy felnőtt emberével. Ez olyan tisztán él bennük a mai napig is, hogy a fehérbőrű temető látogatókat időnként furcsa töprengésre kényszerítik. Hogyan is értsen meg a mi globalizált világunkban valaki például egy ilyen gyermek sírfeliratot: „Little Moon (Kis Hold) szül.:1969. május 6-án, megh.: ugyanezen év június 8-án. Tehát a mi fogalmaink szerint egy hónapot és két napot élt. Az alatta lévő sorban mégis ez áll: „Mély fájdalomunkra csak 10 hónapra élhetett velünk.” Itt bizony nincs áltatás. Az anya testrészének bizonyos ködös és vitatott időpontig személyes önrendelkezésre eltávolítható „sejtburjánzása” náluk ismeretlen fogalom. **A magzat a fogantatás pillanatától teljes értékű ember és megismételhetetlen személyiség.** A dakoták elnevezési rendszere csodálatos erővel sugározza ezt az ősi és Isten eredeti elgondolásával harmonizáló meggyőződést a magyar szülőknek és a már régóta várt új magzati törvény alkotóinak egyaránt. A dakoták magukat a saját nyelvükön egyszerűen **emberek**-nek hívják. A gyermekek a **kis emberek**, a magzatot pedig (és most kapaszkodjanak meg kedves hallgatóim!) a **titokzatos ember**-nek szólítják. Micsoda kimondhatatlan bölcsesség és ezer évek letisztult filozófiája szól hozzánk ebben a nómenklatúrában. Ha csak ennek az egy **titokzatos ember** kifejezésnek a misztériumát képesek leszünk mostanában igazán megérteni, hitem szerint gyermekkacagástól lesz újra hangos e Kárpátoktól koszorúzott táj, és Magyarország minden fenyegető demográfiai jóslat ellenére

m e g m e n e k ü l !

„Hau Kola! Minotakíjja!” „Beszéltem, Testvéreim - most a szívemben újra csend és béke honol!” - mondom én is zárszóként igazi amerikai testvéreink szavaival, ahogy ők minden hosszabb mondandójuk után teszik.